

Işığın Gölgesi

– AuBaDe) · 24 Kasım 2025

Devşirilmiş Varoluş

Şehrin göğü, ne aydınlık ne de karanlık, boğucu-
bir anlamsızlık yığılmasıyla kaplıydı.

Yaşlı ve yalnız mimar Kâhin, dipsiz bir yerçekimli -
materyalist sistemin tam kalbinde,
her köşesi parlatılmış bir komformist mezarlık -
olan stüdyosunda oturuyordu.

Duvarlar, hayran kaldığı ama bir türlü devşiremediği -
bir devrim dirik mimarının taslaklarıyla doluydu.
Kâhin'in tüm yaşamı, bir fetişist serüven-materyalizm sarmalıydı;
her nesne, her proje, varoluşunu rasyonelleştirmek-
için birer bahaneydi.

Masada, bir zamanlar büyükbabasına ait olan, şimdi ise sadece
oymalı bir sedir parçasından yayılan loş ışık,
Kâhin'in çehresindeki tragediyalar, tiksinti, endişe -
ve yoksulluk izlerini aydınlatıyordu.
Kendini tanımladığı persona-imge, aslında büyük bir -
trajik mitosun sadece soluk bir kopyasıydı.

Son projesi olan 'Kusursuz Bütün' gökdeleni,
bu yaşamsal olguyu eyleme dökme çabasıydı
Fakat Kâhin biliyordu ki, gökdelen yükseldikçe,
içindeki hiçlik de o oranda derinleşiyordu.
Bu yapı, dirlik düzenlik kisvesi altında, toplumun radikal -
dışsallıklara karşı ördüğü bir duvardı.
Oysa, gökdelen camlarında yansıyan her şey,
toplumsal dışavurmuşlukun donmuş bir anıydı.

Kâhin, masadaki soğuk kahvesini yudumlarken,
bir eleştireysel söylem kurmaya çalıştı.
Zihni, soyut-somut, açık-kapalı kavramlar arasında mekik dokuyordu.
Gerçek diyalogu ne zaman kurmuştu?
Her ilişki, ya sahte bir bütünsel bağ ya da kaçınılmaz-
bir kopuk-istisnadan ibaretti.

Tezatlar ve olgular beyninde çarpışıyordu
O an, stüdyonun kapısı gıcırdarak açıldı. İçeriye,
genç ve gözlerinde inanılmaz bir varoluş-
çığı taşıyan bir öğrenci girdi.
Öğrenci, elinde Kâhin'in geçmiş incelemeler-
ve tezlerinden oluşan yıpranmış bir dosyayla,
Usta," dedi, "Yaratılış mitosunu neden bu-
komformist kalıplara sığdırdınız?"
Bu söz, Kâhin'in içindeki özneyi gafil avladı.
Genç adamın, iz sürdüğü düşünsel derinlik ona -
kendi gençliğini gösteriyordu:
Başlangıçta o da bir radikaldi, ama sistem onu -
yavaş, yavaş devşirmek zorunda bırakmıştı.
Şimdi, ışığın tam altında duruyor, ama sadece gölgesi görülüyordu.

Kâhin, tek kelime etmedi.
Sadece, stüdyonun tozlu yaygısına vuran, kendi elleriyle çizdiği -
ve tüm materyalist saplantısını temsil eden gökdelenin gölgesine baktı.
O gölge, artık binaların değil, yitip giden varoluşunun bir yansımasıydı.
Işığın gölgesi, hiçliğin ta kendisiydi.

Mustafa Yaman
18 kasım 2025